

Arrest

nr. 189 633 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag die de verzoekende partijen hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de gezondheidstoestand van tweede verzoekster, onontvankelijk verklaard, om de volgende redenen:

“Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25.06.2012. Betrokkene, G. A., legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25.06.2012 (zie bevestiging arts dd.04.04.214 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

“

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is in die zin dat er nu sprake .

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de actuele medische problematiek van verzoekster en zou deze oude uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kunnen terugkeren en er geen enkele medische tegenindicatie is om te kunnen werken.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekster zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond van verzoekster (Tsjetsjenië) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst

Dat het algemeen geweten is dat PTSD in Dagestan/Tsjetsjenië niet behandeld wordt, en zelfs indien het nog zou kunnen behandeld worden, het geen prioriteit is gezien het feit dat door jaren oorlog en nog tot op heden talrijke incidenten zeer veel personen zware psychologische en andere medische problemen hebben.

Dat het typerend is voor de manier waarop het dossier behandeld werd dat er nooit of te nimmer een concreet onderzoek is gebeurd waar, wanneer, en hoe de behandeling van verzoekster zou kunnen gebeuren in het land van herkomst.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.”

3.2. Het tweede middel is gesteund op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het luidt als volgt:

“Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uit-drukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwe-gingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingen-zaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in ernstige mate gehinderd wordt door zijn ziekte-toestand.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Dagestan/Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is."

3.3. In het derde middel wordt andermaal de schending aangevoerd van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het is als volgt geadstrueerd:

"Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster voor een groot deel verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor hun ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op hun toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.

Dat er duidelijk sprake is van een gestandaardiseerde motivering waarbij klaarblijkelijk de aanvullende stukken nooit terdege zijn onderzocht geworden, én niet de nieuwe medische attesten, én niet de nieuwe stukken inzake de plaatselijke toestand in het land van herkomst en de onmogelijkheid van behandeling.

Dat bij gebreke aan enige repliek en enkel standaardargumentatie die geen antwoord verschaft op de inhoud van de stukken, dient vastgesteld dat deze inhoud volledig gestand blijft en anderzijds op basis van de inhoud van deze stukken er alleszins een onderzoek ten gronde diende te gebeuren.”

3.4. De middelen zijn dermate verknocht, dat ze in het kader van een goede rechtsbedeling samen worden beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De eerste paragraaf van deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van deze wet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2014 niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 17 januari 2013 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 25 juni 2012, dat de verzoekende partij bij haar nieuwe aanvraag stukken voegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 25 juni 2012, dat in de beslissing van 17 januari 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene, zodat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren vooreerst aan dat de motieven vaag en nietszeggend zijn in die zin dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet genomen op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, maar op grond van artikel 9ter, §3, 5°. Uit de motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een herhaalde aanvraag en dat ze om die reden als onontvankelijk moet worden afgewezen. Ter bevestiging wordt nog verwezen naar het in casu niet verplichte advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 april 2014, dat ook aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en dat als volgt luidt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 05.03.2014 en 25.06.2012 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 05.03.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. St. op 06.01.2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd

bij de 9ter aanvraag d.d. 25.06.2012 waarvoor DVZ op 17.01.2013 een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening."

Dat de motieven vaag en nietszeggend zijn, zoals de verzoekende partijen menen te kunnen stellen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Zij kunnen immers op grond van deze motivering nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het gegeven dat de motivering in zekere zin gestandaardiseerd is, of stereotiep, doet daaraan geen afbreuk.

Het komt dan ook aan de verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat het in casu om een herhaalde aanvraag gaat.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat er niet alleen de medische problematiek is, maar tevens een psychologische met betrekking tot dewelke aanvullende stukken werden voorgelegd, moet worden vastgesteld dat de aanvragen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name deze van 25 juni 2012 en deze van 5 maart 2014 die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, gebaseerd zijn op de psychische toestand van verzoekster, zodat dit vanzelfsprekend niet als nieuw element kan worden aangemerkt.

De verzoekende partijen betogen dat het duidelijk is dat het om een blijvende medische aandoening gaat die verergerd is. Echter, zij verliezen zich in vaagheid en blijven volledig in gebreke dat met enig concreet argument aan te tonen. Zij geven niet aan welke omstandigheden gewijzigd zijn, hetzij in de evolutie van de aandoening, hetzij in de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Het loutere gegeven dat de betrokkene nog steeds ziek is en dat er nieuwe medische attesten werden bijgebracht volstaat niet. In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat het algemeen geweten is dat de behandeling van PTSD in Dagestan/Tsjetsjenië problematisch is, moet erop worden gewezen dat zij ook reeds in de aanvraag van 25 juni 2012 hadden verwezen naar rapporten die zouden wijzen op de deze problematiek. Zij tonen op geen enkele concrete wijze aan dat het gegeven dat zij andermaal hebben verwezen naar deze toestand, toch als een nieuw element zou moeten worden beschouwd. Het loutere feit dat daarover in de meest recente aanvraag andere stukken worden bijgebracht volstaat daartoe niet, en het komt niet aan de Raad toe om, zonder enig specifiek aanknopingspunt, zelf te gaan uitzoeken welke elementen die aan de basis liggen van de huidige aanvraag verschillend zijn van deze die zij aanbrachten in het kader van een eerdere aanvraag.

De Raad stelt ten slotte vast dat in de mate dat verzoekers zich gegriefd voelen door het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat in de beslissing van 17 januari 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene, en zij verder ingaan op de gebreken die dat eerdere onderzoek en die eerder beslissing zouden hebben vertoond, deze grief dus is gericht tegen het onderzoek van en de beslissing over een eerdere aanvraag, in een eerdere beslissing. Deze eerdere beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van het huidige beroep. Bovendien moet erop worden gewezen dat ze niet in rechte werd aangevochten, en dat de termijn daartoe reeds lang is verstreken, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekers met hun betoog in wezen middelen aan te voeren tegen deze definitieve beslissing, en ze alsnog aan het wettigheidtoezicht van de Raad te onderwerpen, terwijl dat niet geoorloofd is. Overigens, ook het indienen van een nieuwe aanvraag vermag er niet toe te strekken dat deze mogelijkheid wordt gebruikt als een verdoken beroepsmogelijkheid tegen een definitief geworden administratieve rechtshandeling.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat in casu moest worden nagegaan of de aandoening(en) waarvan sprake een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de aanvrager of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het betoog omtrent het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet dienstig.

Tot slot stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is gestoeld op hun in casu niet dienstige verwijzing naar de ziekte-toestand an sich, zodat deze schending om dezelfde reden niet dienstig is, temeer nu de bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt.

3.5. De verzoekende partijen hebben geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan het licht gebracht. Geen van de middelen is gegrond.

4. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep van tweede verzoeker is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS